

[Erhard Jakobsen.]

at de stort set vil have det, som det var i forvejen — for det er jo det, der ligger i luften.

Jeg tror, statsministerens alvorlige ord og hans appel til ansvarsfølelse vil finde genklang hos alle de partier, som statsministerens ord var rettet til — for det var sikkert ikke til alle partier. Men må jeg så sige: jeg går til gengæld ud fra, at den, der tager sig statsministerens ord allermest alvorligt og allermest føler sig tynget af ansvarsfølelse, det er statsministeren selv; ellers er hans appel jo en hån mod dette høje tings medlemmer.

Regeringen søger vor bistand til en slags indkomstpøolitik, og jeg kan straks sige, at det er ikke centrum-demokraternes livret. Ikke fordi vi har principielle betænkeligheder. Vores følelser over for liberalistiske grundsynspunkter har nogenlunde samme varmegrad som over for socialistiske; det er noget, der ikke er ret meget brug for i praktisk politik. Men vi tror bare ikke på, at de mange pæne ord om indkomstpøolitik svarer til den pålydende værdi. Hvor tit har vi ikke oplevet, at eksperter af navn eller af gavn med enorm veltalenhed har forsikret os om indkomstpøolitikens fordele, sådan teoretisk set, men de klapper i som østers, når man derefter beder dem illustrere, hvordan man i en konkret situation skal lave indkomstpøolitik. De tier, eller de undviger. „Vi er jo ikke politikere“, siger de, og det har de meget ret i.

At punkt 1 i regeringens plan har tilslutning fra CD, kan vist ikke undre nogen. Vi har for længst fremsat et forslag til folketingsbeslutning, netop om at man skulle ordne forholdene for de offentligt ansatte. Vi mener stadig, at det vil have gavnlige virkning i mange retninger, om de lønmodtagere, der er beskæftiget hos stat og kommune, afstår fra lønforbedringer i det kommende år, altså indtil april 1976. CD var vel under sidste valgkamp næsten alene om at forsvare de offentligt ansatte mod de mange angreb, der blev rettet mod dem. Det er vi parat til at gøre igen, hvis de offentligt ansatte angribes, men til gengæld tør vi også stole på, at de forstår, hvad det er, der nu står på spil. Vi tør stole på, at de offentligt ansatte i stat og kommune vil modtage den tvangsforanstaltning, vi her

taler om at lægge på dem, i samme ånd, som de så prisværdigt udviser, når stat og kommune forlanger ting af dem, som ingen privat arbejdsgiver nogen sinde ville vove at kræve af sine folk. Vigtigt er i den forbindelse, at jeg tror, de offentligt ansatte vil erkende, at de i situationen har sikkerhed for jobbet, en sikkerhed, som mange ikke har i det kommende år; det er noget værd, og det forpligter.

Denne form for indkomstpøolitik kan vi altså uden videre acceptere, og det kan vi, fordi vi ved, at det indgreb, vi her vil foretage, rammer præcis, hvor det skal. Vi ved, at det får de virkninger, vi tilsigter, og at det ikke får bivirkninger, som vi ikke kan forudse, og som vi ikke ønsker.

Vi kan også fuldt ud acceptere, at man bruger en nedsættelse af indkomstskatten som et praktisk stykke indkomstpøolitik. Når man formindsker folks udgifter, kommer de i en mindre presset situation, deres behov for indkomstforøgelser aftager, og det kan forventes at afspejle sig i deres lønkrav. Jeg mener, der er god grund til i udvalgsarbejdet at overveje noget af det, hr. Glistrup var inde på her i dag. Jeg ved godt, at vi har aftalt noget med skatter, men regeringen har jo sådan set med sit forslag selv slået bunden væk, fordi en væsentlig forudsætning for den skattelettelse, vi gennemførte, med den form, vi gjorde det under, var, at folk med stigende indkomster skulle have den største lettelse. Nu stiler man jo imod, at de ikke skal have stigende indkomster, så får de jo ikke den lettelse. Så er der måske basis for i stedet at hæve det bundfradrag, som hr. Glistrup var så meget inde på; det er i al fald en overvejelse værd.

Naturligvis erkender vi, at de ansattes organisationer vil være utilfredse. Vi bestrider ikke engang, at de kan være i deres gode ret, når de er utilfredse. Men vi kender vor pligt som lovgivere; vi har simpelt hen pligt til at gøre det upopulære, også over for befolkningsgrupper, hvis interesser vi i øvrigt respekterer, og hvis krav vi forstår. Det sidste siger jeg som en understregning af, at vore betænkeligheder over for punkt 2 i regeringens forslag, altså indgreb i de private ansættelsesforhold, ikke skyldes hensyn til nogle organisationer. Med al den respekt, vi har for LO og for andre lønmodtagerorganisationer, må vi holde hovedet